

מ"ת 5571/06/16 - מדינת ישראל נגד אשרף טחימר

בית המשפט המחוזי בחיפה

מ"ת 5571-06-16 מדינת ישראל נ' טחימר(עציר)

תיק חיצוני: 2066/2016

לפני כבוד השופטת אורית וינשטיין

המבקשת: מדינת ישראל

נגד

המשיב:

אשרף טחימר (עציר)

החלטה

כללי

1. לפני בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים. כנגד המשיב הוגש בתאריך 2.6.16, כתב אישום המייחס לו עבירות של **רצח; תקיפת קטין הגורמת חבלה חמורה; פציעה בנסיבות מחמירות; תקיפת קטין הגורמת חבלה של ממש**. עסקינן בפרשה עגומה בה נדקרה אם לנגד עיני ילדיה, הכל כפי שיפורט להלן. יצוין כי בשני הדיונים האחרונים שהתקיימו סערו הרוחות בין משפחת המנוחה למשיב, כביטויים בפרוטוקולי הדיונים.

2. על פי הנטען בכתב האישום, מ.א ילידת 1975 (להלן: **המנוחה**) התגוררה בזמנים הרלוונטיים לכתב האישום בביתה בשפרעם יחד עם ארבעת ילדיה: נ.א יליד 1998, נ.נ.א ילידת 2002, נ.ס יליד 2005 ו- ב.א יליד 2007. המשיב ובני משפחתו מתגוררים בקרבת ביתה של המנוחה ובין שתי המשפחות קיימת היכרות. בנו של המשיב, יליד 2003, עבר להתגורר בעת האחרונה, בביתו של המשיב בשפרעם, ונהג לבקר את ילדי המנוחה בביתם.

בתאריך 1.5.16, בשעה 2:20 לערך, התפרץ המשיב לבית המנוחה, דרך חלון חדר האורחים, הנמצא במפלס התחתון של הבית. המשיב ניגש למטבח, חלץ את נעליו, נטל סכין גדול ממגירה במטבח ועלה לחדרה של המנוחה, המצוי במפלס העליון של הבית. באותה העת, ישנה המנוחה במיטתה, ונ.ס ישן לצידה; בחדר הסמוך ישן נ.א ובחדר האורחים שבמפלס התחתון ישן ב.א; בחדר הצמוד לחדר האורחים, שהתה נ.נ.א וצפתה בטלוויזיה.

המשיב נכנס לחדרה של המנוחה, ניגש אליה, ובעודה ישנה במיטתה, דקר אותה בסכין, דקירה אחת בצוואר

משמאל ודקירות נוספות בלחי מימין עד לצוואר ובשכם שמאל. כן גרם לה פצעי חתך בפניה ובידה השמאלית, תוך שהמנוחה מנסה להיאבק בו, בעודו סותם את פיה בידו, וממשיך לדקור אותה. נ.ס. שהתעורר וראה את המשיב דוקר את אמו, בעט ברגלו על מנת שיחדל ממעשיו. או אז דחף המשיב את נ.ס. בחזהו, עם שתי ידיו, ונ.ס. נפל על הרצפה ונחבל בקרסול רגל ימין.

למשמע צעקותיה של המנוחה, התעורר גם נ.א. וקם ממיטתו. מיד לאחר ש.נ.א. פתח את דלת חדרו, ניגש אליו המשיב הכה אותו באגרוף בפיו וגרם לחבלות בשפתיו, וכן אחת משיניו נעקרה ממקומה. בנוסף ניסה המשיב לדקור את נ.א. בסכין, אולם נ.א. הזיז את גופו והסכין פגעה באצבע ידו השמאלית, וגרמה לחתך שטחי באצבעו. מיד לאחד מכן נמלט המשיב מהבית, דרך החלון ממנו נכנס לבית, כשהסכין בידו.

כתוצאה מן הדקירות האמורות אבדה המנוחה דם ונפטרה.

3. ב"כ המשיב אישרה קיומן של ראיות לכאורה, אך העלתה טענות במישור עוצמת הראיות. לשיטת ב"כ המשיב, בטרם תתקבל החלטת מעצר או שחרור, על בית המשפט לקבל לעיונו תסקיר מעצר אשר יבחן את אפשרות שחרור המשיב לחלופת מעצר וזאת בהתחשב בחולשת הראיות הנטענות, ובכך כי מדובר בתיק מורכב שעתיד להתנהל לשם הוכחת חפותו של המשיב. משכך, אדרש למצע הראייתי הקיים כנגד המשיב, כשתחילה יוצג המצע הראייתי ולאחר מכן יידונו טענות ב"כ המשיב.

ראיות לכאורה

4. מתמלול השיחה למוקד 100 (סומן מח), שבוצעה בסמוך לאחר האירוע, עולה כי המודיע דיווח על אירוע בו המנוחה נדקרה בביתה ע"י המשיב ובלשון הדובר - **"כן זה גנב. אני מכיר אותו, אשכך טחימר, אשכך טחימר...מאצלנו, הוא שכן שלנו, הוא גנב..."**. כשנשאל המודיע מי אמר לו שהמשיב היה זה שביצע את הדקירות אמר כי בנה של המנוחה נ.ס. צעק **"אשכך דפק לאימא שלי סכין"** (ר' הודעת ו.א.ג. מיום 2.5.16 סומנה 1). גם לשוטר שהגיע לזירת האירוע מסר בנה של המנוחה כי הדוקר הינו המשיב (ר' דוח פעולה מיום 1.5.16 סומן יג). אם כן, מיד לאחר האירוע נקשר שמו של המשיב למיוחס לו. מבנה ביתו של המשיב אף הוצת לאחר האירוע, אך איש מיושבי הבית לא נפגע משאלו התפנו ממנו כבר בליל הרצח מחשש לשלומם (ר' דוח פעולה מיום 3.5.16 סומן מ').

5. ארבעת ילדיה של המנוחה מסרו גרסה שיש בה כדי לקשור המשיב לאירוע (שניים מהם נחקרו במשטרה ושניים מהם ע"י חוקרת הילדים). להלן יובאו קטעים רלוונטיים מחקירותיהם -

הודעת נ.א. מיום 1.5.16, סומנה 5:

"אני הייתי ישן ושמעתי צעקה לא זוכר מי זה שצעק כי ישנתי אלה היו צעקות של כאבים ולא צעקות של דיבור. דלת החדר שלי הייתה סגורה קמתי ישר פתחתי את הדלת הדלת שלי לא הייתה סגורה עם

מפתח ואז ראיתי את אשרף טחימר (המשיב- א.ו.) זה שכן שלנו ליד הדלת של החדר של אימא שלי שנמצאת מול הדלת של החדר שלי. החדר שלי הוא מול החדר של אמא... אשרף השכן היה עם הפנים אליי ובלי שום מילה ישר נתן לי אגרוף לשיניים אני הייתי ממש ליד הדלת של החדר שלי והיה לו ביד סכין שהיא מאצלנו מהבית. אני יודע שזה סכין מאצלנו כי אני מזהה אותה...אשרף נתן לי אגרוף לשיניים ואז ניסה לדקור אותי עם סכין ויש לי פציעה באצבע יד שמאל (מראה לי את אצבע יד שמאל עם סימן של שריטה ודם על יד הציפורן) וישר הלך לחלון בסלון משם הוא נכנס. אני יודע שהוא נכנס משם כי רק החלון הזה היה פתוח..." . עוד ציין נ.א. כי המשיב לבש חולצה ארוכה בצבע חום (ר' שורה 152).

הודעת נ.א. מיום 1.5.16 סומנה 4:

"היום בסביבות השעה 2:00 הייתי צופה בטלוויזיה בחדר השינה שלי, אני הייתי לבד בחדר...בזמן שאני צופה שמעתי צעקה של אח שלי נ.ס שהוא בן 10 שנים, הוא היה צועק בקול רם "יאמה", כשיצאתי מהחדר כדי לראות מה קרה, ראיתי את אשרף קופץ מהחלון וביד שלו סכין, לא ראיתי את הידית של הסכין כי היה מחזיק ביד הלהב היה ארוך, הסכין כמו סכין שחותכים בשר, החלון היה פתוח ואח שלי ב.א שהוא בן 9 שנים סגר את החלון וגם את התריס לאחר מכן, שאשרף יחזור. כשאשרף ברח דרך החלון אח שלי נ.א שהוא בן 17 רדף אחרי אשרף, יצא דרך הדלת הראשית, לא הצליח לתפוס אותו וחזר"

נ.א. מסרה כי בגלל הצעקות וההלם לא זכרה מה לבש המשיב (ר' שורה 14) ובהודעה מאוחרת יותר אמרה כי אולי לבש חולצה שחורה (ר' הודעת נ.א. מיום 30.5.16 סומנה 65 שורה 8).

עדות הקטין נ.ס. מיום 11.5.2016 במסגרת חקירתו בפני חוקרת ילדים:

"כשקמתי ראיתי אותו (הקטין מזכיר בחקירתו את המשיב- א.ו.) דוקר את אמא שלי בסכין בעטתי בו והוא דוחף אותי ואני נפלתי ארצה. אחרי זה הוא ברח. ואני הלכתי לקרוא לסבא וסבתא והדוד (שם הדוד כאן ולהלן נזכר בהודעה- א.ו.) ובזמנו היה... כשבא דוד (נוסף) בזמנו הנשימה של אמא שלי נפסקה". כן מסר כי המשיב לבש חולצה שחורה

יצוין כי התרשמות חוקרת הילדים הייתה כי נ.ס חווה את אשר תיאר (ר' דוח הערכת מהימנות מיום 1.6.16 בקלסר מסמכים 2).

עדות הקטין ב.א. מיום 11.5.2016 במסגרת חקירתו בפני חוקרת ילדים:

"אני כמעט נרדמתי. הייתי יושב בסלון. מקודם הרמתי את הקול עד הסוף וקמתי וראיתי את הנעל של אשרף במטבח. אז הלכתי לחדר של אמא שלי, שמעתי קולות של צעקות. הלכתי וראיתי את אשרף

דוקר את אמא שלי בסכין... ראיתי את אשרף דוקר את אמא שלי בסכין אז ניסתי להרחיק אותו, ואחי בא ובעט בו. נ.ס. ונ.א בא כדי לתפוס אותו והוא הכה אותו בסכין על הגשר והגשר שלו התנתק.. אחרי זה אשרף ברח. ואמא שלי לפני שהיא מתה..ז"ל, רצתה להגיד לי משהו ואחרי זה פניה נפלו. ואז כולנו בכינו עליה..."

יצוין כי חקירת ב.א נקטעה בשל מצבו הנפשי והעדר הסכמתו לשוב ולהיחקר, ומאחר ולא מוצתה חקירתו התקשתה חוקרת הילדים לבצע הערכת מהימנות (ר' דוח הערכת מהימנות מיום 1.6.16 בקלסר מסמכים 2).

6. דמה של המנוחה אותר על החלון ממנו טענו ילדי המנוחה כי המשיב יצא ממנו כשבידו סכין (ר תצלומים 29 ו-30 בדוח הזירה סומן קסד) דבר שיש בו כדי לחזק את גרסתם של ילדי המנוחה.

7. חיזוק נוסף לגרסת ילדי המנוחה ניתן למצוא בדברים שמסר שכן של משפחת המנוחה, הגר בסמיכות אליהם, שלטענתו היה ער בזמן האירוע שעה שאותה עת התכתב בתוכנת מסרים עם חברתו-

"השיחה הייתה בדיוק 02:21 שמעתי צעקות מכיוון הבית של המנוחה, אני הייתי עומד במרפסת הבית שלנו, כאשר שמעתי את הצעקות הספקתי לסמס בוואטס אפ וניתן לראות את ההתכתבות שלי התחילה להיות רק הודעות נכנסות, היו צעקות של הבן שלה נ.א ואני זיהיתי את קול שלה וצעק "דקר את אימא שלי" והיה עם עוד קול ברקע של אישה בשם (השם נזכר בהודעה- א.ו.) שהיא סבתא של נ.א שצעקה "אשרף דקר אותה", אני שמעתי את נ.א וזיהיתי את הקול שלו, הסתכלתי לכיוון, ראיתי את אשרף טחימר רץ מהבית שלידנו שנמצא ממש צמוד לבית שלנו, ראיתי שאשרף טחימר קופץ מעל הגדר שמקיפה את הבית שלידנו נכנס לשטח של הבית שלידנו שמה יש גב בית של השכנים שלנו שאני לא יודע מי הם ובסיום יש שער אס קורית והמשיך ישר וקפץ מעל השער... אני זיהיתי שזה אשרף דחימר, אני מכיר את אשרף בפנים שנים הוא מהשכונה שלנו ואני יודע מי זה והוא גם יודע מי אני ומזהה אותי בפנים, אני בטוח במאה אחוז שזה אשרף, זיהיתי את הפנים, היא תאורת רחוב שאפשרה לי לראות בוודאות ובביטחון מלא שזה אשרף, אני יודע לזהות אותו גם במבנה הגוף שלו, הוא רזה כזה ולא גבוה במיוחד, הוא לא היה עם כיסוי פנים, ולא היה עם כפפות, לבש חולצה כהה לא סגור על הצבע ומכנס רגיל, לא זוכר קצר או ארוך, כי אשרף קופץ מעל הגדר ולא ראיתי שהיה לו משהו ביד, רץ מרחק של בערך אורך הבית משהו כמו 15-20 מטר אבל לא יותר ואז קפץ מעל השער השייך לבית של השכן שלנו, השער עשוי מאסקורית או מפח וזה שער גבוה, קפץ מעליו ומשמה המשיך אני כבר לא ראיתי אם הוא פנה ימינה או שמאלה..."

כן צוין השכן כי אינו מסוכך עם משפחת המנוחה או משפחת המשיב או עם כל גורם אחר (ר' הודעת השכן מיום 1.5.16 סומנה 11). השכן אף שחזר את מסלול בריחתו של המשיב (ר' דיסק השחזור ודוח פעולה מיום 16.5.16 סומן עג) וצוין כי באותו לילה יצא החוצה בעקבות הצעקות ששמע (ר' דוח תשאול מיום 25.5.16 סומן פג).

8. עוד אפנה לכך כי בזירת האירוע נמצאו נעלי ספורט תוצרת "אדידס" שהונחו על גבי השטיח במטבח (ר' דוח זירה לעיל סעיף 3ה' וכן תצלום 10), ועל גביהן פרופיל גנטי המתאים למשיב (ר' חוות דעת מיום 23.5.16 סומנה קסז). אחיו של המשיב סיפר לחוקריו כי הנעליים הללו הינם שלו אך היו בשימוש של המשיב בזמנים הרלוונטיים לאירוע (ר' הודעת אחיו של המשיב מיום 30.5.16 סומנה 64 שורות 18-29); והמשיב אישר כי קיבל מאחיו נעלי ספורט לעבודה (ר' הודעת המשיב מיום 5.5.16 סומנה 29 שורות 180-181). לא יכול להיות חולק כי מציאת נעלי המשיב במטבח של המנוחה קושרת את המשיב, קשר של ממש, למיחוס לו.

9. חברתו של המשיב מסרה כי בליל האירוע שוחחה עם המשיב וזה אמר לה **"תשמעי אני הולך לעשות משהו רק תתפללי בשבילי"** (ר' הודעת חברת המשיב מיום 8.5.16 סומנה 32). החברה אמרה כי סברה שבכוונת המשיב לגנוב וביקשה ממנו (בצעקות) שלא יעשה כן (ר' הודעת חברת המשיב מיום 26.5.16 סומנה 58).

10. וכעת לגרסת המשיב - כבר בפתח חקירתו הראשונית ביקש המשיב כי יבצעו בו בדיקת סמים שכן הוא נוטל ערב קודם לכן סם מסוג "קריסטל" (ר' חקירת המשיב מיום 1.5.16 סומנה 10). המשיב שלל שביצע את המיחוס לו אך בה בעת ציין שלא ממש זוכר מה היו מעשיו בזמן האירוע, שכן היה אותה עת תחת השפעת סמים, וכשעומת עם המיחוס לו אמר - **"לא זוכר שעשיתי דבר כזה ואני לא מאמין שאני אעשה דבר שכזה"** (ר' חקירת המשיב מיום 5.5.16 סומנה 29 שורות 307-309). עוד כשנשאל כיצד הסמים אותם נוטל משפיעים עליו אמר - **"כשאני מעשן אני משתגע ומאבד את עצמי"**... **"אני לא יודע מה אני עושה"** (ר' הודעת המשיב מיום 16.5.16 סומנה 43 שורות 71-74).

טענות ב"כ המשיב לעניין עוצמת הראיות ומשמעותן לעניין שלב ההליך הנוכחי:

11. טוענת ב"כ המשיב כי עדויות הקטינים, שנחקרו אצל חוקרת הילדים 11 ימים לאחר האירוע, זוהמו והפנתה "באופן כללי" לסתירות העולות מעדותו של נ.ס.

יאמר כבר עתה כי מקומן של הטענות לעניין מהימנות העדויות הינו בהליך העיקרי.

12. באשר לנעליים שאותרו במטבח הפנתה ב"כ המשיב לכך כי ב.א ציין בעדותו כי זרק את הנעליים שמצא בביתו מהחלון, כך שעדותו בעניין זה אינה מתיישבת עם העובדה שהנעליים אותרו במטבח המנוחה. אכן ב.א מציין בעדותו כי מצא נעליים שאינו מזהה במטבח והוא זרק אותן מהחלון ולאחר מכן הוריד את תריס החלון. אך יש לזכור כי בעודו נחקר בעניין זה הופסקה חקירתו ולא חודשה יותר (ר' תמלול חקירת ב.ש מיום 11.5.16 עמ' 8-10).

על כל פנים, סוגיה זו ומשקל הדברים שמסר הקטין, שלגבי כלל עדותו התקשתה חוקרת הילדים להעריך את מהימנותה משלא מוצתה חקירתו - מקומה להתברר בהליך העיקרי.

13. יתר על כן ועיקר - העובדה היא כי בסופו של דבר הנעליים שהיו בשימוש המשיב נמצאו בבית המנוחה, והמשיב לא נתן לכך כל הסבר. לפיכך השאלה האם ניתן להסתמך על עדות הקטין בשל דבריו בנוגע לאותם נעליים, אינה גורעת כלל מממצא זה - קרי: הימצאות הנעליים בבית המנוחה - הקושר כאמור את המשיב באופן ממשי למיוחס לו.

14. עוד הפנתה ב"כ המשיב לכך כי מהחלון ממנו נטען כי המשיב התפרץ אל הבית לא ניתן להגיע מהקרקע מאחר ומדובר בחלון שגובהו כ-3 מטרים מהקרקע. בהקשר לטענה זו אציין שתי נקודות:

האחת, כי מעיון בתצלומי החלון (ר' אסופת תצלומים סומנה קי) וממזכר שנכתב בנוגע לאותו חלון (ר' מזכר מיום 31.5.16 סומן קיא) עולה כי מתחת לחלון זה נמצא חלון נמוך יותר (בגובה כ-2 מטרים מהקרקע ובעל סף בולט) ממנו ניתן לטפס לחלון סלון המנוחה, ממנו כביכול פרץ המשיב; וכן קיימת דרך נוספת להיכנס לחלון הסלון והיא דרך הפרגולה הנמצאת בסמוך אליו. השנייה - כי המשיב כבר התרברב בפני חוקריו על התפרצויות קודמות שלו אז הזכיר שאין לו בעיה לקפוץ מגובה שלוש קומות (ר' מזכר מיום 5.5.06 סומן לט). שלישית, דמה של המנוחה נמצא על אדן החלון, באופן המחזק את העדות לפיה המשיב, מיד לאחר שדקר את המנוחה ובעודו אוחז בסכין, קפץ מאותו חלון.

15. ב"כ המשיב אף אזכרה את סרטוני מצלמות האבטחה, שממוקמות בסמיכות לביתה של המנוחה, אליהם המבקשת כלל לא הפנתה בטיעוניה. מצפייה בסרטונים עולה כי בשעה 13:15 (שעון המצלמה מפגר ב 13 שעות ו-10 דקות) נראית דמות שצועדת ואוחזת בידה הימנית דבר מה. עוד ניתן להבחין כי הדמות לובשת מכנסיים ארוכים וחולצה ארוכה כהה כשייתכן כי בגב חולצתה קיים הדפס כלשהו (נראה הבזק אור לבן שלא ברור אם בשל הדפס או כתוצאה מצילומי שחור-לבן של המצלמה - ר' דיסק מצלמות אבטחה וכן דוחות מצלמות אבטחה סומנו סב ו- סג).

לגבי אותם סרטונים טענה ב"כ המשיב כי לא הובהר עד תום אם אלו מהזמנים הרלוונטיים לאירוע, שכן אינם תואמים את שעת האירוע, ומכל מקום הדמות הנצפית בהם עוטה לגופה חולצה כהה עם הדפס לבן בולט, בעוד שהעדים שראו את המשיב לא הזכירו שהיה הדפס בחולצתו הכהה.

16. באשר לטענה הראשונה, אבהיר כי עניין פער הזמנים בין זמן האמת לזמן המצלמה מקומו להתברר בהליך העיקרי; ובאשר לטענה השנייה - איני מוצאת בה משקל של ממש, שכן גם אם ייקבע שאכן הדמות המצולמת לבשה חולצה כהה עם הדפס, יש לזכור כי הוא בחלק האחורי של החולצה, כך שאין בכך כדי לסתור, לפחות בשלב הזה, את גרסת ילדי המנוחה שאולי ראו רק את חלקה הקדמי של חולצת הדוקר ומסרו כי הוא לבש חולצה כהה.

17. ב"כ המשיב העלתה אף תמיהות באשר לעדות השכן, שלא סיפר מיד לאחר האירוע כי ראה את המשיב במסלול בריחתו, ולכך שבאורח מפתיע הטלפון שלו, שיכול לאשש את טענתו כי בזמן האירוע היה ער והתכתב עם חברתו, התקלקל. אפנה בהקשר לכך למזכר מיום 23.5.16 (סומן פא) לפיו בטרם התקלקל מכשיר הנייד של השכן, העביר זה האחרון את צילום מסך התכתבויותיו לטלפון הנייד של צחי סגל מהימ"ר, שלא יכול היה להפיקן כי מכשיר הנייד שלו עצמו התקלקל.

18. כן הועלתה טענה באשר למחדל חקירה, בשל אי מיצוי עד תום של חקירת גיסה של המנוחה, ששוחח עימה כביכול זמן קצר טרם האירוע, והכחיש זאת. לאחר עיון בהודעת הגיס (ר' הודעת הגיס מיום 9.5.16 סומנה 38), שהסביר כי כנראה השיחות בוצעו בטעות, לא מצאתי כי היה עוד מקום לחקור בנושא, ומכל מקום, נפקות תשובותיו תבחנה במסגרת ההליך העיקרי.

19. יש לזכור, כי בשלב זה לא נקבעת חפותו או אשמתו של הנאשם, אלא יש לבחון חומר ראיתי גולמי, שטרם עבר את העיבוד של ההליך הפלילי בכלל, ואת החקירה הנגדית בפרט. מדובר בראיות לכאורה, ויש לקבוע אם טמון בהן פוטנציאל ראיתי, אשר יצא מהכוח אל הפועל בעתיד, בסיום ההליך השיפוטי. בשלב זה, של מעצר עד תום ההליכים, יש לבחון האם קיים סיכוי סביר להוכחת האשמה בסיום המשפט, בהתבסס על חומר החקירה כולו, לרבות זה התומך בעמדתו של הנאשם. כמו כן, בחינתו של חומר החקירה הקיים בשלב המעצר, אינה כוללת את בחינת מהימנותם של העדים (פרט למקרים נדירים בהם חוסר המהימנות הינו גלוי על פני הדברים).

20. מקומה של בחינת המהימנות הוא בהליך העיקרי ולא בהליך הביניים של המעצר. הלכה פסוקה היא כי על בית המשפט לבדוק את התמונה הראייתית כמכלול ולא באופן טכני. (ור' בנדון בש"פ 8087/95, זאדה נ' מ"י, פ"ד נ(2) 133; בש"פ 6458/08, פלוני נ' מ"י, ניתן בתאריך 31/7/08; בש"פ 10349/09, מ"י נ' פלוני, ניתן בתאריך 4/1/10).

באירוע דנן נדקרה המנוחה לעיני ילדיה, כשהרקע לאירוע לא הובהר עד תום. הראיות להוכחת אשמתו של המשיב מבוססות על הודעותיהם של ילדי המנוחה שהיו עדים לאירוע או להימלטותו של המשיב מהזירה, על נעלי המשיב שנמצאו בזירה; ועל הודעת השכן שראה את המשיב מיד לאחר האירוע במנוסה.

לא מצאתי כי הטענות שהועלו ע"י ב"כ המשיב, ונסקרו בהרחבה לעיל, מחלישות מצע ראיתי זה. נהיר הוא כי גרסאות העדים השונים, ובעיקר גרסאות הקטינים שהיו עדים לאירוע טראומתי ומטלטל שכזה, אינן זהות לחלוטין וישנם פרטים השונים זה מזה. דינן של סתירות נטענות בין העדויות לבין עצמן ובין יתר הממצאים בזירת האירוע להיבחן במסגרת התיק העיקרי.

21. יודגש, כי שמו של המשיב כמעורב באירוע עלה מיד בסמוך אליו, כשהמשיב לא הצביע על מניע כלשהו של ילדי המנוחה ו/או שכנו להפלילו. כן המשיב לא ציין שמו של אדם כלשהוא, אשר יש לו אינטרס או

יכולת "לשתול" את נעליו בזירת האירוע. משכך, ולו לשלב בו הנוכחי, אין כל בסיס לסברה כי נרקמה נגד המשיב עלילת שווא. יתרה מכך, המשיב הודה כי השתמש בסמוך לזמן האירוע וטען כי לא זוכר מה היו מעשיו, כך שאומנם הוא שלל את המיוחס לו, אך בה בעת עולה כי ייתכן ואלו בוצעו תחת השפעת חומרים נרקוטיים.

לפיכך קיימות ראיות לכאורה אשר מקימות סיכוי סביר להרשעת המשיב במיוחס לו.

עילות מעצר ובחינת אפשרות שחרור לחלופת מעצר:

22. לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים ובשים לב לכלל נתוני האירוע ולראיות המצויות בתיק הגעתי למסקנה כי אין כל מקום להורות לשירות המבחן, במקרה דנן, להכין תסקיר מעצר בעניינו של המשיב וזאת משום שאין כל תוחלת לדבר ויש להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים, מן הנימוקים שיפורטו להלן.

23. אכן, מבחינה עקרונית, עצם האשמתו של המשיב בעבירת רצח אינה יכולה להוביל, מניה וביה, למסקנה כי אין כל חלופת מעצר שתיסכון; ומאליו יוצא - כי לא קיימת מניעה עקרונית להורות לשירות המבחן להכין תסקיר מעצר.

ואולם, יש לזכור כי עילות המעצר התקפות בעבירות חמורות באופן כללי, תקפות ביתר שאת כאשר מדובר בעבירות רצח - מי שנוטל את חייו של אחר מעיד על מסוכנותו; ולנוכח העונש הכבד לו הוא צפוי - עילות השיבוש וההימלטות מאימת הדין הינן בעלות משקל כבד עד מאוד.

לכן, קבעה ההלכה הפסוקה כי רק במקרים חריגים ונדירים לא יעצר נאשם בעבירת רצח, שיש נגדו תשתית ראייתית המבססת סיכוי להרשעתו, עד לתום ההליכים. ראו לעניין זה: בש"פ 2646/97 סהראב עודה נ' מדינת ישראל פ"ד נא(1) 523.

"אכן, רק במקרים נדירים ביותר ויוצאי דופן, ניתן יהיה להסתפק בחלופה למעצרו של מי שמואשם בעבירה של רצח בכוונה תחילה, שהיא החמורה שבעבירות. מטבע הדברים, אדם המסוגל לבצע רצח, מסוכן הוא לבטחון הציבור, וקשה ביותר להפריך חזקת מסוכנות זו. אדם שאינו בוחל אף בפגיעה בערך הבסיסי והאוניברסאלי של קדושת החיים, אינו ראוי לאמון שהחברה נותנת באדם המשוחרר בערובה - שיקיים את תנאי שחרורו. מקום בו לכאורה הנאשם רצח אדם - אין להניח כי צווי בית המשפט יהיה בהם להטיל עליו מורא. את הסיכון מפניו של הנאשם שפגע בערך הנעלה מכל הערכים - יש להטיל על הנאשם ולא על סביבתו. זאת ועוד, אדם הנאשם בעבירה שדינה מאסר עולם חובה, אף אינו נתון למוראו של עונש נוסף בגין עבירות שיבצע בעת היותו משוחרר בתנאים. משודע הנאשם כי אם יורשע, דינו לכלות ימיו בין כתלי בית הסוהר - ספק רב אם יש דבר שירתיעו מלחזור על מעשיו כדי

להימלט מן הדין או למען מטרה אחרת

וראו גם בש"פ 3517/14 ג'ורבאן נ' מ"י, 25.5.14; בש"פ 194/10 חמודה נ' מ"י, 27.1.2010.

24. במקרה דנן הגעתי לכלל מסקנה כי אין מדובר באחד מאותם מקרים נדירים שבהם ניתן שלא להורות על הותרתו של המשיב במעצר מאחורי סורג וברח, וזאת בהביאי בחשבון הן את המעשה והן את העושה.

לעניין המעשה- למשיב מיוחס מעשה אכזר של נטילת חיי אם לעיני ילדיה, כאשר לאחר מכן אף תקף שניים מאותם ילדים. יש במעשים אלו כדי ללמד על התעוזה של המשיב, ועל המסוכנות הרבה הנשקפת ממנו.

לעניין העושה - למשיב עבר פלילי עשיר והוא סיים לרצות אך לאחרונה עונש מאסר. לחובת המשיב לא פחות מ- 35 הרשעות קודמות - בעיקר בעבירות אלימות ורכוש, לרבות שוד מזויין, אך גם בעבירות של בריחה ממשמורת חוקית; הדחה בחקירה; הפרת הוראה חוקית; איומים, סמים ועוד. המשיב נדון מספר רב של פעמים לתקופות מאסר.

בנוסף, המשיב - כעולה מגרסתו - משתמש בסמים וייתכן כי העבירות אותן ביצע היו על רקע התמכרותו לסמים. מדובר בנתונים המצביעים על המסוכנות הרבה הנשקפת מהמשיב ועל העדר אפשרות ליתן בו אמון.

בהתחשב בכל האמור לעיל מדובר במקרה בו חלופת מעצר לא תסכון ולכן אין מקום במקרה דנן להפניית המשיב לשירות מבחן (ור' בהקשר זה האמור בבש"פ 27/15 יונס נ' מ"י, 15.1.15).

סוף דבר, אני מורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים.

ניתנה היום, כ"ח תמוז תשע"ו, 03 אוגוסט 2016, בנוכחות ב"כ המבקשת, ב"כ המשיב והמשיב באמצעות הליווי.